

Ἐπιτάφιος Θρήνος Ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου

Ω Γλυκύ μου Ἐαρ Εἰρήνη Παππά Vangelis <https://youtu.be/sSyOggKXESY>

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθαίας, ἐν τάφῳ σε κηδεύει.

Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοι Χριστέ μου, κοιμίζουσαι προφρόνως.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ἰωσήφ τρισμακάρι, κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Ὡ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν Ῥύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομώντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.

Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σκολαιῖς πορείαις, τρίβολοι καὶ παγίδες.

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν Ἄδην καθελόντι.

Ὑπτιον ὀρῶσα, ἡ Πάναγνος σε, Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, ποῦ ἔδω σου τὸ κάλλος;

Θρήνον συνεχίνει, ἡ πάναγνος σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.

Γύναια σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν τὸ θεῖον μύρον.

Θάνατον θανάτω, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία σου δυναστεία.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σῆ Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ἰούδα.

Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταὶ σου Λόγε, Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος

Ἦλες οἱ γενιῆς (τῶν ἀνθρώπων) προσφέρουν, Χριστέ μου, ὕμνο στὴν ταφή σου.

Ἀφοῦ σὲ κατέβασε ἀπὸ τὸ ξύλο ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, σὲ τάφο σὲ κηδεύει.

Μυροφόρες ἦλθαν, φέρουσες μὲ χαρὰ μύρα γιὰ σένα, Χριστέ μου.

Ἐλάτε ὅλη ἡ κτίσις νὰ προσφέρουμε στὸν Κτίστη, ἐπικήδεια ἄσματα καὶ ὕμνους.

Ὅλοι μαζί μὲ τὶς Μυροφόρες ἄς ἀλείψουμε μὲ μύρα, σὰν νεκρὸν, αὐτὸν ποὺ ζεῖ καὶ εἶναι παρεκτικὸς ζωῆς.

Τρισευτυχισμένε Ἰωσήφ, κήδευσε τὸ σῶμα Χριστοῦ τοῦ ζωοδότη.

Αὐτοὶ, ποὺ ἔθρεψε μὲ μάννα στὴν ἔρημο, ἔβαλαν σὲ κίνηση τὴν πτέρνα τους, γιὰ νὰ κλοτσήσουν τὸν εὐεργέτη.

Αὐτοὶ, ποὺ ἔθρεψε μὲ μάννα στὴν ἔρημο, φέρουν στὸ Σωτήρα χολὴ μαζί μὲ ὄξος.

Ὡ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ παραφροσύνη καὶ τὸ χριστοκτόνο μίσος, ἐκείνων ποὺ σκότωναν τοὺς προφήτες!

Σὰν ἀνόητος ὑπηρέτης πρόδωσε ὁ μύστης (αὐτὸς ποὺ διδάχτηκε τὰ μυστήρια) τὴν ἄβυσσο τῆς σοφίας (τὸν Χριστὸ).

Ὁ δόλιος Ἰούδας, ποὺ πούλησε τὸ ρύστη (τὸ Σωτήρα), ἔγινε αἰχμάλωτος (τοῦ διαβόλου).

Κατὰ τὸ Σολομώντα, εἶναι βαθὺς βόθρος τὸ στόμα τῶν παρανόμων Ἑβραίων (ἀπ' αὐτὸ προέρχονται μόνο ἠθικὲς ἀκαθαρσίες).

Στὸ διαστραμμένο δρόμο ποὺ πᾶνε οἱ παράνομοι Ἑβραῖοι, ὑπάρχουν ἀγκάθια μόνο καὶ παγίδες.

Ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μαζί μὲ τὸ Νικοδήμο, μὲ τρόπο ποὺ πρέπει στοὺς νεκρούς, τὸν Κτίστη.

Ζωοδότη Σωτήρα, δόξα στὴ δύναμή σου, ποὺ συνέτριψε τὸν ἄδη.

Βλέποντάς σε, Λόγε, ξαπλωμένο (νεκρὸ) ἡ πάναγνη Μητέρα σου θρηνοῦσε, ὅπως ἀρμόζει σὲ μητέρες.

Ὡ ἀνοιξη γλυκιά μου, γλυκύτατο παιδί μου, ποὺ κρύφτηκε ἡ ὀμορφιά σου;

Θρήνο συγκαλοῦσε ἡ πάναγνη Μητέρα σου, ὅταν νεκρώθηκες, Λόγε.

Γυναῖκες μὲ μύρα ἦλθαν γιὰ ν' ἀλείψουν τὸν Χριστό, ποὺ εἶναι τὸ θεῖο μύρο.

Τὸ θάνατο θανατώνεις μὲ θάνατο, ἐσὺ Θεέ μου, μὲ τὴ θεία ἐξουσία σου.

Αὐτὸς ποὺ πλάνεψε (ὁ διάβολος) πλανήθηκε (ἀπὸ τὸν Θεὸ), ὁ δὲ παραπλανηθεὶς (ὁ ἄνθρωπος) λυτρώθηκε μὲ τὸ σχέδιο τῆς σοφίας σου, Θεέ μου.

Στὸν πυθμένα τοῦ ἄδη ρίχτηκε ὁ προδότης, σὲ λάκκο καταστροφῆς.

Ἀγκάθια καὶ παγίδες οἱ δρόμοι τοῦ ἀθλίου, παράφρονος Ἰούδα.

Οἱ σταυρωτέες σου, Λόγε, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, παμβασιλέα, θὰ καταστραφοῦν ὅλοι (μαζί μὲ τὸν Ἰούδα).

Σὲ λάκκο καταστροφῆς (στὴν κόλαση) θὰ χαθοῦν ὅλοι οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων (οἱ φονιάδες).

Υἱὲ τοῦ Θεοῦ παμβασιλέα, Θεέ μου, Πλαστοουργέ μου, πῶς

κατεδέξω;

Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν Ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠγάλαζεν ὀρώσα.

Σῶμα τὸ ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρροοῦσα, τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτει;

Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐᾶ, ἐλευθερῶσαι Μήτηρ, μὴ θρηνεῖ, ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ὁξος ἐποτίσθης, καὶ χολὴν Οἰκτίρμον, τὴν πάλαι λύων γεῦσιν.

Ἰκρίω προσεπάγης, ὁ πάλαι τὸν λαόν σου, στύλῳ νεφέλης σκέπων.

Αἱ Μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι, προσεφέρόν σοι μύρα.

Ἀνάστηθι Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων, ἐξανιστῶν τοῦ Ἄδου.

Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυρροοῦσα λέγει.

Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων Λόγε, τῆς σὲ ἀγνώως Τεκούσης.

Οὐράνιοι Δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν σε καθορῶσαι.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ πάθη σου τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

Ὡ φρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ σε συγκαλύπτει;

Φέρων πάλαι φεύγει, Σῶτερ Ἰωσήφ σε, καὶ νῦν σε ἄλλος θάπτει.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ πάναγνός σου Μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.

Φρίττουσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου, Ταφὴν τοῦ πάντων Κτίστου.

Ἐρβάναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωῶ ἐλθοῦσαι. **(Τρίς)**

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σου σωτηρίαν, δώρησαι σὴ Ἐγέρσει.

δέχτηκες τὸ πάθος;

Ἡ δάμαλις (ἡ Παρθένος), βλέποντας τὸ μόσχο (τὸν Υἱὸ της) κρεμάμενο στὸ ξύλο, θρηνοῦσε ἀπὸ πόνο (ἠχηρὰ).

Ὁ Ἰωσήφ μαζί με τὸ Νικόδημο κηδεύουν τὸ ζωηφόρο σῶμα (τοῦ Χριστοῦ).

Κραύγαζε ἡ Κόρη (ἡ Παρθένος), θερμὰ χύνουσα δάκρυα, νιώθοντας νὰ τρυπιοῦνται τὰ σπλάγχνα της (ἀπὸ λύπη).

Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατο παιδί μου, πῶς καλύπτεσαι τώρα στὸν τάφο;

Νὰ μὴ θρηνεῖς, Μήτηρ, ὅλ' αὐτὰ τὰ πάσχω, γιὰ νὰ ἐλευθερώσω (ἀπὸ τὴν ἁμαρτία) τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐᾶ.

Δοξάζω σου, Υἱέ μου, τὴν ἄκρα εὐσπλαγχνία, ἔνεκα τῆς ὁποίας ταῦτα πάσχεις.

Ποτίστηκες με ζῦδι καὶ χολή, εὐσπλαγχνικὲ Θεέ μου, καταργώντας τὴν παλαιὰ γεύση (τοῦ καρποῦ τῆς παρακοῆς).

Στερεώθηκες (με καρφιά) ἐπάνω σὲ ἰκρίωμα (τὸν σταυρὸ), ἐσύ, ποὺ παλαιὰ σκέπαζες τὸ λαό σου (στὴν ἔρημο) με φωτεινὴ στήλη νεφέλης (καθοδηγώντας τον στὴν περιπλάνησή του).

Οἱ μυροφόρες (γυναῖκες), Σωτήρ μου, ἐλθοῦσαι στὸ μνημεῖο, σοῦ πρόσφεραν ἀρώματα. **(τρίς)**

Ἀνάστα (ἐκ τῶν νεκρῶν), εὐσπλαγχνικὲ Κύριε, ἀνασταίνοντας κι ἐμᾶς ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βάραθρα τοῦ ἄδου.

Ἀνάστα (ἐκ τῶν νεκρῶν), ἐσύ ποὺ δίδεις ζωὴ, χύνουσα δάκρυα, λέγει ἡ τεκοῦσά σε Μήτηρ.

Σπεῦσε ν' ἀναστηθεῖς, Λόγε, καταργώντας τὴ λύπη τῆς Μητέρας, ποὺ ἀγνώως σὲ ἔφερε στὴ ζωὴ (χωρὶς νὰ χάσει τὴν παρθενία της).

Οἱ οὐράνιες δυνάμεις (οἱ ἀγγέλοι) κατεπλάγησαν ἀπὸ φόβο, βλέποντάς σε νεκρό.

Σ' αὐτοὺς ποὺ με πόθο καὶ με φόβο τιμοῦν τὰ ἁγία σου πάθη, χορήγει ἄφεση πταισμάτων.

Ὡ φρικτὸ καὶ παράδοξο θέαμα, Λόγε τοῦ Θεοῦ! Πῶς ἡ γῆ σὲ σκεπάζει;

Παλαιὰ ὁ Ἰωσήφ (ὁ Μνήστρω), Σωτήρα μου, ἔχοντάς σε μαζί του, φεύγει (στὴν Αἴγυπτο) καὶ τώρα ἄλλος σὲ ἐνταφιάζει.

Ἡ πάναγνη Μήτηρ σου, Σωτήρα μου, σὲ κλαίει καὶ σὲ θρηνεῖ, νεκρωθέντα.

Οἱ νοερὲς δυνάμεις (οἱ ἄγγελοι) φρίττουν τὴν ταφὴ σου, τοῦ Κτίστη τῶν ἀπάντων.

Ράντισαν τὸν τάφο οἱ μυροφόρες μύρα, πολὺ πρωῶ ἐλθοῦσαι. **(τρίς)**

Εἰρήνη στὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ στὸ λαό σου σωτηρίαν, δώρησε με τὴν ἀνάστασή σου.